65 ste Jaargang No. 5384

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Woensdag 24 Maart 1948

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao, Directeur A. C. Beerman. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao. Nederlandse Crediet-bank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

De Sovjet-Unie is vol vredelievende bedoelingen,

verklaart de Russische ambassadeur te New-York

Dewey verwijt Truman een slappe en onzekere politiek

Joodse Staat in Palestina op 16 Mei

De Sovjet Ambassadeur te Washington Alexander Panyushkin zeide in een redevoering:

„De gedrochtelijke verkeerde inlichtingen en lastering hebben een schokkend misverstand veroorzaakt in de Verenigde Staten van Noord Amerika ten aanzien van de vredelievende buitenlandse politiek van Rusland".

Dit was de eerste maal dat Panyushkin een politieke redevoering hield. Deze rede heeft hij gehouden ter gelegenheid van een diner van de nationale raad van de Noordamerikaans—Sovjet vriendschap. Panyushkin zeide: „Zekere kringen in de Verenigde Staten van Noord-Amerika pogen vijandschap te scheppen tussen de volkeren van de Sovjet Unie en Noord-Amerika doch zij zullen er nooit in slagen".

Ongeveer elf maal legde de Russische ambassadeur de nadruk in zijn rede van circa 16 honderd woorden, dat Rusland het verlangen heeft om op vredelievende wijze samen te werken met Noord Amerika en andere landen.

Panyushkin zeide: „Onder leiding van Generalisimo Stalin heeft de Sovjet Unie altijd gestreefd naar een vrede en een internationale samenwerking. Sommige mensen overdrijven wilens en wetens de moeilijkheden, die op de weg staan voor een samenwerking tussen communitisch Rusland en kapitalistisch Noord Amerika. Een vruchtbare samenwerking tussen Rusland en Noord Amerika is volkomen mogelijk, indien er natuurlijk goede wil bestaat".

Als een voorbeeld van gedrochtelijke verkeerde inlichtingen en lastering ten aanzien van zijn land, verwees Panyushkin naar de recente verwikkelingen in Tsjechoslowakije. Hij zeide: „die verandering in de Tsjechoslowaakse regering is volkomen in overeenstemming met de grondwet van de Tsjechoslowaakse republiek en met de interne constitutionele aangelegenheden van het Tsjechoslowaaks volk zelf".

DAAGS NA DE BRITSE TERUGTREKKING.

Uit Tel Aviv bereikt ons het bericht volgens welke de voorlopige Joodse Staat op 16 Mei a.s. in functie zal treden. Dit bericht is afkomstig van het Joods agentschap en de nationale raad, welke gezamenlijk gisteren een verklaring hebben afgelegd. De Britten zullen daags te voren terug trekken.

DEWEY CRITISEERT TRUMAN...

De gouverneur van de Staat New York Thomas Dewey, eiste, dat de regering van Truman een volledig en oprecht inzicht zou verstrekken over de internationale crisis. Op een persconferentie vroeg Dewey om een streng en realistisch programma om de communistische expansie tegen te gaan. Gouverneur Dewey, die streeft naar het candidaatschap van het presidentschap voor de Republikeinen zeide, dat de politiek van de Trumanregering zowel weifelend als ongestadig is. Ik ben er volkomen van overtuigd, dat zij de vrede alleen kunnen bewaren door kracht en dat een oorlog de laatste mislukking is van een bankroete diplomatie. Dewey werd gevraagd of de Verenigde Staten van Noord-Amerika op de drempel van de oorlog staat en zijn antwoord was neen. Dewey verklaarde, dat de regering van Truman weloverwogen had toegestaan, dat Rusland gebied, dat door de Noordamerikaanse legers bevrijd was, overnam. Hij zeide, dat daartoe ook behoorde de gebieden in het Oosten van Duitsland, waaruit de Noordamerikaanse troepen zich terugtrekken. Hij beschuldigde de Truman regering ervan, dat zij er niet in geslaagd was de aard van de Sovjethandelingen in het verleden te onderkennen of dat zij niet bereid is dit toe te geven. In beide gevallen heeft het Amerikaanse volk echter het recht de volledige geschiedenis te weten.

Dewey zeide, dat de toespraak van Truman van verleden week tot het Congres een goede verklaring was zover als het ten minste ging, maar het was geen volledige en oprechte onthulling van de gehele internationale toestand in zover die onze belangen raakt. Dewey stelde voor ten eerste een grote opvoering van de luchtmacht. Ten tweede de herbouw van de 'geheime legerdienst' der Verenigde Staten en ten derde een verbeterde activiteit van de Noordamerikaanse diplomatie.

Dewey becritiseerde het voorstel der Verenigde Staten om de verdeling van Palestina op te geven en daarvoor in de plaats een voogdijschap in te stellen. Deze maatregel heeft ons allen diep bedroefd en het is een duidelijk bewijs hoe men een krachtige houding aanneemt zonder er van te voren over na te denken hoe zulk een houding doorgevoerd kan worden. Dewey verklaarde, dat de regering van Truman bijna iedere zes weken haar politiek op bijna ieder gebied verandert. Commentaar leverend op de komende Italiaanse verkiezingen zeide hij, dat de communisten rekenen op een stemmenaantal van 40 tot 45% van het totaal der uit te brengen stemmen en dan zouden zij zich meester maken van de regering zoals zij in Oost Europa deden. Indien dit mocht gebeuren dan is onze politiek in Griekenland, Turkije en het Midden Oosten helemaal verslechterd. Hij zeide, dat de communistische omwenteling in Tsjechoslowakije een verschrikkelijk voorbeeld is van wat er gaande is in het ene land na het andere. De ware aard der huidige crisis komt voort uit het feit, dat Italië van binnen uit bedreigd wordt om overgenomen te worden door de communsten.

Een dergelijke bedreiging bestaat ook in Finland is wordt ook gevreesd voor de andere Scandinavische landen. Toen hem gevraagd werd wat hij bedoelde met een harde en realistische hulpverlening zeide Dewey: gedurende 2½ jaar hebben wij 20 milliard dollars uitgegeven over geheel de wereld. Gedeeltelijk zelfs aan landen, die nu onder een dictatuur zuchten achter het ijzeren gordijn en zonder dat het volk zelfs weet dat zij geholpen zijn. Het ergste is nog, dat wij de communistische regeringen toegestaan hebben Noordamerikaanse steungoederen te verdelen, waarvoor zij gedankt werden.

ROND DE.. COMMUNISTISCHE COUP.

Max Harrelson seint ons uit Lake Success:

De Franse delegaat Alexandre Parodi deelde mede te geloven, dat Benes, president van Tsjechoslowakije, een gevangene is der communisten. Parodi sprak voor de Veiligheidsraad van de Uno toen de grote vier de strijd hervatten over de communistische staatsgreep in Tsjechoslowakije. Parodi vermeed elke rechtstreekse beschuldiging, dat Rusland de staatsgreep van 22 Februari op touw heeft gezet, doch hij verklaarde, dat de communisten in geen geval geslaagd zouden zijn indien zij niet in nauw contact stonden met Rusland.

Ook zeide hij, dat niemand kon geloven dat Rusland niet op de hoogte was der plannen van de communisten.

Parodi beweerde, dat de Tsjechoslowaakse Minister van Buitenlandse Zaken Jan Masarijk gestorven is daar hij niet kon instemmen met een verslaving van Tsjechoslowakije. Het is natuurlijk ook duidelijk, dat ook Benes tegen het huidig regiem was en is. Immers, sinds 22 Februari heeft niemand meer de stem van Benes gehoord. Parodi voegde eraan toe, dat Benes zeker gevangen wordt gehouden. Rusland beschuldigde, dat Noord Amerika zijn toevlucht neemt tot chantage teneinde de komende verkiezingen in Italië te beïnvloeden. Deze beschuldiging werd gedaan door den Russische delegaat Andrei Gromyko, die een aanval heeft gedaan op de Westerse mogendheden. Met nadruk ontkende Gromyko, dat Rusland de staatsgreep der communisten in Tsjechloslowakije op touw heeft gezet. Hij zeide dat het de Westerse mogendheden waren en niet Rusland, die gepoogd hadden zich te mengen in de interne aangelegenheden van andere landen.

BETREKKINGEN VERBROKEN.

De Uni-pers verneemt uit Boedapest, dat de Hongaarse socialistische partij de betrekkingen verbrak met het internationaal socialistisch bureau.

BEZOEK AAN TRUMAN.

De vroegere koning van Roemenië, Michaël, heeft een bezoek gebracht bij Truman op het Witte Huis. Michaël zou daar gezegd hebben te hopen ooit weder op de troon te zullen zitten, welke hoop door Truman gedeeld werd. Men sprak over de algemene toestanden in Roemenië, doch er werd niets verteld over een eventueel te vormen Roemeense regering in ballingschap.

Deze week vertrekt Michaël naar Detroit teneinde een studie te maken van de auto-industrie in de Verenigde Staten van Noord-Amerika.

BRITSE REGERING TWIJFELT.

Een hoge beambte te Londen zeide, dat het Britse kabinet er aan twijfelt of een tijdelijk voogdijschap over Palestina in staat zal zijn de vrede daar te bewaren. Indien de Britse regering gevraagd zal worden om advies ten aanzien van het voogdijschap der Verenigde Staten, dan zou zij dit waarschijnlijk wel geven, maar wij denken niet dat dit veel zal geven. Het kabinet verklaarde zich deze week nogmaals achter de beslissing om het Britse mandaat over Palestina op 15 Mei op te geven en alle Britse troepen op een Augustus terug te trekken.

DE TOESTAND IN PALESTINA.

De Britse veiligheidsstrijdkrachten schijnen, verzwakt door de geleidelijke voortgang van het evacuatieprogramma, de overhand te verliezen in het bedwingen van de chaos in Palestina. Waarnemers geven in het algemeen toe, dat de toestand gedurende de laatste 24 uren belangrijk verslechterd is. De drie voornaamste steden Jerusalem, Haifa en Tel Aviv zijn practisch slagvelden geworden, waar drie partijen vechten. Kanonschoten en bomontploffingen worden de gehele nacht gehoord en de zenuwachtige burgers kropen heden naar hun werk, terwijl de kogels over hun hoofd vlogen en de granaten ontploften in de straten.

VLUCHTEN NAAR PANAMA.

Berichten uit Puerto Armuelles, een grensstad van Panama, melden dat 18 Costarikijnse soldaten incluis een kolonel gisteren de grens van Panama zijn overschreden en zich hebben overgeleverd aan de nationale Politie van Panama.

Zij zijn binnengekomen bij de douanestations van La Cuesta en Laurel.

De soldaten werden door de nationale politie van Panama ontwapend en overgeleverd aan de nationale regering. Ongeveer 500 vrouwen en kinderen hebben een toevluchtsoord gezocht op Panamees grondgebied.

Een correspondent heeft de grens overschreden teneinde te La Cuesta een interview te hebben met de Costarikeinse kolonel Jaime Quezada. Deze deelde de correspondent mede dat zij de stad verlaten hadden, daar het onmogelijk voor hen was weerstand te bieden aan de oprukkende rebellen.

Zij waren met twaalf man en hadden slechts 1000 patronen over.

Hun bewapening bestond uit ouderwetse geweren, terwijl de aanvallers gewapend waren met modern machinegeweren. Voordat zij de stad verlieten, hadden zij echter wel hun laatste patroon afgeschoten op de rebellen, die steeds dichterbij kwamen. Echter hebben zij het vliegveld van La Cuesta, voordat zij weggingen, onveilig gemaakt voor eventuele landingen.

De vluchtelingen zeiden, dat instede dat de regering van San Jose versterkingen naar La Cuesta stuurde, zij troepen had teruggetrokken teneinde op andere plaatsen te gaan strijden.

CONFERENTIE VOOR PERSVRIJHEID.

Te Geneve is onder auspiciën van de Uno een conferentie voor persvrijheid geopend. De Phillippijn Carlos Romulo is tot voorzitter van de conferentie gekozen. Ongeveer 300 delegaten van 50 verschillende naties wonen de zittingen bij op het Paleis des Nations. Voordat de verkiezing van Romulo plaats vond, stelde de Russische delegaat A. E. Bogomolov voor om aan de nietleden, met inbegrip van Albanië, Hongarije, en Roemenië het volste recht te geven om mede te kiezen. Doch dit werd gekaatst door een stemming welke verliep met 27 tegen 6 ten ongunste van het voorstel. De Brit Hector Neill kantte zich tegen het voorstel van Rusland.

De conferentie werd door de algemene vergadering van de Uno bijeengeroepen teneinde een formule samen te stellen voor de rechten, plichten en de toepassing van de persvrijheid.

In zijn officiele openingsrede zeide Benjamin Cohen, onder - secretaris - generaal van de Uno, dat de volkeren der wereld geen juist beeld krijgen van de gebeurtenissen die zich in de wereld afspelen. De tijd is thans aangebroken, aldus Cohen, dat er vrijheid van de pers moet zijn, zodat de volkeren op ware wijze ingelicht kunnen worden over de gebeurtenissen die voorvallen. De waarheid moet geschreven kunnen worden, opdat de wereld een echte beeld van zichzelf kan krijgen."

ENGELAND VASTBERADEN.

Een zegsman van het Engels Ministerie van Buitenlandse Zaken vertelde op een persconferentie, dat het Brits Kabinet bevestigd heeft, dat het het mandaatschap over Palestina onherroepelijk per 15 Mei as. zal neerleggen en dat alle Britse troepen uit het Heilig Land zouden worden teruggetrokken, vóór 1 Augustus as..

De zegsman vertelde voorts nog aan de persmensen, dat Engeland de suggestie van Noordamerika voor het tot stand brengen ener tijdelijk voogdijschap niet in overweging heeft genomen. Het kabinet wenst meer biezonderheden alvorens zich te binden.

Recht tot het Hart

Laat geen ogenblik van de dag door nietsdoen of in beuzelarij verloren gaan. Elk uur van de tijd heeft zijn belangrijkheid in het leven.

Een planbureau voor Curacao

Kern-industrieen gaan herleven

Curaçao's welvaartsbron — de olie — is eenzijdig, dus labiel. Er moeten meer takken van nijverheid, bronnen van inkomsten groeien op de Antillen. De mogelijkheden daarvan te onderzoeken is de taak van het Planbureau welks oprichting hier te lande thans gaande is en dat als pendant zal gelden hier van wat de „Stichting Welvaartsplan Nederlandse Antillen 1946" ginds is. Doel is oude thans ingestorte plaatselijke industrieën te doen herleven, aldus 'De Linie'.

Goede ligging.

In de 17de en 18de eeuw maakte Curaçao een tijdperk van economische bloei door. Dat dankte het aan zijn ligging: eerst werd het een maritiem steunpunt tegen Spanjaarden en Portugezen, waaruit zich een handelshaven ontwikkelde, samen met een asiento of slavendepôt. Als doorvoerhaven voor Europese goederen, al dan niet clandestien, naar de toen voor Europese schepen gesloten havens van de Verenigde Staten, naar de zich bevrijdende landen aan de Noordkust van Zuid-Amerika, werd Curaçao tot bloei gebracht.

De Verenigde Staten werden vrij, Engeland trok als zeemogendheid alle handel aan zich, er kwam een Engels interregnum op de Antillen tijdens de Napoleontische oorlogen, de slavernij werd afgeschaft en de plantages daardoor beroofd van haar personeel — dit alles waren factoren, die een eind aan de eerste bloeitijd maakten. Er volgt een eeuw misère. De landsbegroting beliep tussen de 6 en 8 ton. Het bestuur was practisch de gouverneur alleen met wat assisterende ambtenaren. Hieruit groeide de kleinsteedse sfeer, waaruit de botsing ontstond, toen de tweede bloeiperiode voor Curaçao aanbrak.

Dat was in 1916, toen de Shell een raffinaderij stichtte op Curaçao, in 1924 gevolgd door de Standard op Aruba en in 1927 door de Eagle, eveneens op Aruba. Men koos onze eilanden, omdat in die jaren het regiem in Venezuela, waar de bronnen waren, allerminst fiducie inboezemde, maar ook omdat er geen goede havens waren. Het waren dus ten eerste het Nederlandse regiem en vervolgens weer de ligging der Antillen die bloei brachten.

De olie bracht werkgelegenheid te over. In de raffinaderijen werken tezamen pl.m. 15.000 man. Die mensen verdienen geld, ze kunnen kopen en er ontstond dus bloei voor de handen en de scheepvaart; na New York en Buenos Aires is de havenbeweging van de Antillen het grootst op het Westelijk halfrond.

Doordat Curaçao practisch een vrije haven is (de invoerrechten zijn pl.m. 3,3%, tegen bijvoorbeeld in de Benelux-landen 20—24%) was Curaçao aantrekkelijk voor vreemdelingen (die dollars brachten).

Veel geld, weinig cultuur.

Het valt buiten het kader van dit artikel uit te weiden over de geestelijke ontwikkeling, doch opgemerkt worde dat — zoals steeds bij een overmatige materiële bloei — deze omgekeerd evenredig is met de stoffelijke welvaart. Cultureel leven is er weinig. Het godsdienstig leven is zichtbaar aan het interen in dit land, waar het de missie geweest is die al een eeuw geleden voor de arme bevolking op de bres ging staan, onderwijs vroeg (en kreeg), afschaffing der slavernij vroeg (en kreeg), sociale maatregelen vroeg (en kreeg). Het was in de tijd, toen het gouvernement deze zaken nog niet behartigde.

Thans groeit er een anti-clericalisme op Curaçao. Enerzijds welt dit uit een oude bron (maçonnerie, vrees voor roomse machtswellust e.d.), maar anderzijds groeit het, omdat juist van de zijde der anti-Nederlandse Democratische Partij het besef wordt aangewakkerd dat de paters „Macamba's" of Nederlanders ijn. Bij erkenning dat ook de missie haar fouten heeft en dat bepaalde paters teveel Nederlandse denkbeelden willen verwerkelijken en als reaotionnair gelden wat dan aan de missie als geheel, natuurlijk ten onrechte, wordt verweten, moet elk eerlijk waarnemer vaststellen: toen het gouvernement nog koloniaal was, was het de missie en zij alleen die opkwam voor de volksrechten, streefde naar de emancipatie en daaruit voortvloeiend kiesrecht en autonomie. Autonomie was er zonder de missie op Curaçao nooit gekomen. Zij schiep de geestelijke basis ervan en de olie-welvaart de materiële.

Het oudste nog bestaande nieuwsblad werd gesticht door de missie en van 1884 af stuurt dit blad de Amigoe di Curaçao, welbewust op autonomie aan. Nog dezer dagen schreef het blad dit, maar eiste tegelijkertijd dat de grondrechten van de bevolking bij zulk een autonomie zouden zijn vastgelegd als daar zijn de vrijheid van onderwijs en de gelijkstelling, vruchten van jarenlange strijd, waardoor elk ouderpaar zelf kan uitmaken waar zijn kinderen school zullen gaan. Momenteel staat het onderwijs op de Antillen op hoog niveau, er dient garantie te zijn, dat de culturele en godsdienstige mistroostigheid die voortwoekeren niet ook het onderwijs gaan aantasten.

Welvaartsplan.

Teneinde de materiële welvaart zo lang mogelijk te bestendigen, werd indertijd bovengenoemd Welvaartsplan opgericht. Dr. A. Plesman gaf daartoe de stoot. Thans nemen enkele particuliere bedrijven (KLM, BPM,

KNSM, CTC, Nederlanden van 1845, e.a.) eraan deel, evenals het gouvernement. Van de kant van de laatste zitten in het bestuur de administrateur van financiën, de directeur van openbare werken en de directeur van economische zaken. Reeds bezochten in December 1946 en Januari 1947 de professoren Dr. Ir. J. Goudriaan en Ir. D. Dresden de Antillen, waarover zij een rapport samenstelden. Bedoeling is nu naast dat Welvaartsplan ginds, in ons land een Planbureau op te richten. In Curaçao beschikt men niet over de nodige man-power, laboratoria, deskundigen, enz. om wetenschappelijk de zaak te bezien. Dat moet dus hier gebeuren. Het Welvaartsplan en het Planbureau verdelen de economische leiding en de wetenschappelijke bestudering maar blijven elk zelfstandig. Ook in dit opzicht wenst Curaçao niet van Nederland uit te worden bestuurd.

Aanknopen bij het verleden.

Zaak is het na te gaan hoe de thans eenzijdige economie van Curaçao kan worden uitgebouwd. Men wil daarbij aanknopen aan nog bestaande of vroeger bestaand hebbende plaatselijke middelen van bestaan. Daar dit Planbureau nog moet beginnen lijkt het niet wel mogelijk hier te zeggen, hoe alles zich zal ontwikkelen. Industrieën die er vroeger geweest zijn, kunnen wij evenwel nagaan, zodat de lezer zich een beeld vorme van wat de toekomst brengen zal.

Wat er nu aan landbouw geteeld wordt (maïs, wat groenten e.d.) is voor locale consumptie. Alleen de Bovenwinden voeren jaarlijks nog een 1500 ton yams en zoete aardappelen uit.

De Nederlandse Antillen leveren nog steeds de helft van de wereldproductie van aloë (voor laxeermiddelen), waarvan door indampings-installaties de rentabiliteit der cultuur kan worden opgevoerd (uitvoer plm. 310.000 ton jaarlijks, ter waarde van plm. 390.000 gld.).

Dividivi, een looistofhoudende vrucht, was vroeger een niet onbelangrijk uitvoerproduct, maar de hoge verschepingskosten en concurrentie van andere looimiddelen, werken thans nadelig.

De landbouw en veeteelt zouden zeker kunnen worden opgevoerd, in verband waarmede evenwel de waterhuishouding moet worden verbeterd. Aan het toeristenverkeer is nog vrijwel niets gedaan. Taxi's zijn duur op de eilanden, goede hotels zijn er niet (op Curaçao gaat men er binnenkort een bouwen, op Aruba zou een casino komen). De lage invoerrechten maken Willemstad aantrekkelijk als „shopping-center", de baaien noden tot een bad.

De vermaarde kantnijverheid van Saba vindt steeds minder beoefenaarsters bij gebrek aan materialen (voor toeristen zou het Sabaanse kant een grote attractie zijn). Zout, van ouds op deze eilanden gewonnen, is geen geliefde industrie door de ouderwetse methoden. Het procédé zou dus moeten verbeterd worden, waarbij het ruwe zout tevens tot fijn consumptiezout zou moeten worden verwerkt. Bonaire neemt in de zoutproductie het leeuwendeel, voert plm. 2500 ton per jaar uit, tegen Curaçao 150 ton en St. Maarten 330 ton in globale cijfers.

Fosfaat is een niet onbelangrijke bron van bestaan, het wordt ontgonnen op Sànta Barbara en zonder veel bewerking als gruis uitgevoerd. De jaarcijfers zijn zeer uiteenlopend, b.v. werd in 1941 111.995 ton uitgevoerd, in 1943 3.785 ton en in 1945 11.650 ton. Vroeger ging veel naar Duitsland en de Oostzeelanden, thans naar de Verenigde Staten.

In hoeverre er in deze plaatselijke middelen van bestaan toekomstmogelijkheden zitten, zal het Planbureau moeten uitmaken. Behalve aan fosfaat, heeft Curaçao nog nimmer veel rijkdommen aan eigen bodem verdiend. Op Saba heeft men zwavel, doch de vindplaats is bijna onbereikbaar. Omtrent het magnaanerts van St. Maarten is weinig bekend. Het goud van Aruba is thans weer in onderzoek. Het koper van Curaçao op Bulabanda is van uitnemend gehalte, zodat men er zelfs al eens een spoorlijn voor heeft geprojecteerd naar... Westpunt, maar men is het vergeten.

Curaçao en de Benelux.

De handel zal steeds een bron van welvaart voor Curaçao moeten blijven en inpassing van Curaçao in het schema van de Benelux-groep is zeker mogelijk: voor het grote achterland, Nederland, België en Luxemburg samen, kan Curaçao de overslaghaven voor Zuid-Amerika worden. De Benelux-landen hebben daar nog betrekkelijk weinig afzet, omdat de wat stuurse Noorderlingen in Zuid-Amerika weinig entree kunnen krijgen. De Engelsen hadden dit ook niet, maar zijn inmiddels reeds begonnen die markten te veroveren. Duitsland, dat wel afzet had — de sluwe glimlach — is voorlopig niet te duchten. De Curaçaose kooplui hebben sinds eeuwen relaties en spreken Spaans. De Antillen dus als voorpost van de Benelux. De havenoutillage van Aruba en Curaçao zal daartoe moeten worden verbeterd.

De conclusie omtrent de economische mogelijkheden van de Antillen is dat men niet behoeft te vrezen zolang de olie hier werkt, maar dat buiten deze reuzenindustrie de toekomst allerminst rooskleurig is. Typerend voor de Antillen is echter wel, dat het nu, midden in de bloeitijd, maatregelen treft voor de toekomst. En dat het die treft in samenwerking met Nederlandse instellingen en personen.

Rusland zoals het is

door
B. LUNDBERG.

Er is een zeer grondige studie voor nodig om uitvoerig te kunnen schrijven over de verhouding van communisme en nazisme en ik zal daarom slechts wijzen op de meest in het oog springende verschilpunten en punten van overeenkomst tussen de twee dictaturen. Want zelfs een waarnemer, die tracht onpartijdig te zijn in zijn oordeel kan het niet helpen, dat hij vele punten van overeenkomst vindt.

Een duidelijk verschil tussen de beide systemen vindt men in de qualiteit van de leiders. Onpartijdige politieke waarnemers die in persoonlijk contact zijn geweest zowel met de communistische als met de nazie-leiders, zijn het op dit punt eens. Het merendeel van de nazie-leiders was hysterisch en had allerlei soort complexen. De leiders van het Kremlin zijn alle schrandere en zakelijke mensen, meedogenloos en onscrupuleus, handig en intelligent.

De Sovjet-leiders zijn meedogenloos, wanneer zij hun wil wensen door te drijven en wanneer zij hun eigen politieke ideeën willen doen zegevieren. Wat dat betreft is er veel overeenkomst tussen het Russische en het Duitse systeem. De Sovjet-grondwet is eigenlijk maar een vodje papier. Aan de Sovjet-burgers is vrijheid van meningsuiting en persoonlijke vrijheid gegarandeerd, maar men zoekt deze tevergeefs in Rusland. Vele bewonderaars van de Sovjet-Unie trachten soms het tegendeel te bewijzen, maar zij slagen hier niet erg in.

Ook worden er pogingen gedaan de critiek, die zo nu en dan wel eens verschijnt in de Russische pers, te interpreteren als vrijheid van pers.

Maar dit heeft wel heel weinig te maken met een vrije meningsuiting, zoals wij die kennen in de Westerse democratieën. Natuurlijk is alle critiek op besluiten van het Centrale Comité of van leden van het Politiebureau absoluut verboden. De zogenaamde zelfcritiek, die zo nu en dan verschijnt in de Russische pers, is op zichzelf vrij onschuldig en ongevaarlijk en in de meeste gevallen is zij direct ingegeven door de opperste leiding.

Iedere Sovjet-burger weet heel goed, wat er zou gebeuren, als hij een ingezonden stuk aan een blad zou durven zenden, waarin hij critiek uitoefende op een politieke beslissing. Critische artikelen worden alleen gepubliceerd, als de autoriteiten zelf iets veranderd willen zien.

Dit volledig gemis van vrijheid van meningsuiting is zeker een deprimerende en verontrustende factor in het leven van de Sovjet-burgers, maar zij schijnen er min of meer van te hebben afgezien en bijvoorbeeld de volledige afwezigheid van een vrije pers te hebben geaccepteerd.

Ik zou vele voorbeelden kunnen geven van de wijze, waarop de vrijheid van meningsuiting voortdurend geweld wordt aangedaan. Alle brieven van en naar het buitenland moeten de censuur passeren en millioenen Russen ontvangen gecensureerde brieven. Natuurlijk kan niet elke brief worden nagekeken, daar dit te gecompliceerd en te kostbaar zou zijn. Maar Rusland is bereid elke prijs te betalen voor de veiligheid van de staat en de traditionele achterdochtigheid van de autoriteiten heeft het Russische volk veel bloed en offers gekost.

Ik heb zelf verschillende keren de meest amusante persoonlijke ervaringen gehad. Natuurlijk worden alle brieven voor buitenlandse correspondenten in Moskou geopend en gecensureerd, natuurlijk wèl op een discrete manier, omdat het briefgeheim een van de in de grondwet vastgelegde voorrechten is.

Vele Russen zijn bang om vrijuit door de telefoon te spreken, omdat de staat zich hiervan bedient om informaties te krijgen over mensen, die het niet volledig eens zijn met de communistische principes. Het is echter onmogelijk te zeggen in welke mate de telefoonlijnen worden afgetapt.

Evenals in het Derde Rijk trachten in de Sovjet-Unie de politieke leiders het culturele leven te beheersen. Vooral in het afgelopen jaar is dit zeer duidelijk aan de dag getreden. De schrijvers hebben eenvoudig de opdracht gekregen de communistische partij en de grootheid van het Russische volk te verheerlijken.

Culturele leven onder voogdij.

Een zeer treffend feit is in dit verband, dat Alexander Fadeyev opdracht kreeg van de communistische partij zijn roman „De jonge garde" te herschrijven en de communistische partij een groter aandeel te geven in de overwinning op de Duitsers. Er waren reeds een millioen exemplaren van „De jonge garde" verspreid, toen de Unie van Sovjet-schrijvers ingreep en felle critiek leverde op het boek. Fadeyev moest beloven het boek te herschrijven en meer nadruk te leggen op het belang van het optreden van de communistische partij in de strijd tegen de Duitsers.

Soms benijden schrijvers uit het buitenland hun Russische collega's de omstandigheden, waaronder zij werken. Doch zij weten slechts, wat de communistische propaganda hun heeft verteld en jalousie is dan ook niet erg gerechtvaardigd. De Russische schrijvers beleven een moeilijke tijd. Zij kennen niet de vrijheid van het woord.

Berlijn, de viermogendheden stad

De Russische acties in Berlijn gedurende de laatste paar dagen ontnemen de hoop, dat Duitsland weder ooit herbouwd zal worden tot een gezonde en vredelievende natie.

Sinds het eind van de laatste wereldoorlog was Berlijn een plaats alwaar de vier bezettende mogendheden t.w. Noord Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland, tezamen werkten in een controleraad. Ieder der mogendheden echter voerde het beheer over een gedeelte van de stad ofschoon Berlijn zelf gelegen is in het centrum van de Oostelijke sectie van Duitsland, welke sectie onder de heerschappij van Rusland valt. Doch nu suggereren de Duitse bladen in Berlijn, dat de Westerse mogendheden vertrekken zullen. Zaterdag j.l. is de Russische gedelegeerde Maarschalk V. D. Sokolovsky uit de vergadering van de raad weggelopen. De Russen beweerden, dat de drie Westerse mogendheden hun belofte verbroken hebben ten aanzien van het opbouwen van een verenigd Duits rijk, doch dit is precies eender wat de Westerse mogendheden van Rusland dachten gedurende 1946 en 1947.

De onmiddellijke actie, die Maarschalk Sokolovsky heeft boos gemaakt is wel het feit, dat de Britten, Fransen en Noordamerikanen verleden week te Londen hebben vergaderd omtrent de handelsrelaties tussen de drie secties der Westerse mogendheden in Duitsland.

Sinds het einde van de wereldoorlog stuitten de vergaderingen der viermogendheden te Berlijn op moeilijkheden, daar de Russische delegatie altijd bezwaren opperde tegen de door de andere drie mogendheden goedgekeurde plannen en voorstellen.

Het meest irriterend verschil ging wel over het gebruik der goederen, die door Duitsland zelf geproduceerd werden. Een definitief plan werd hen voorgeleg te Potsdam, alwaar de Noordamerikanen, Engelsen en Russen in de zomer van 1945 waren bijeengekomen teneinde besprekingen te voeren over de toekomst van Duitsland. Zij waren toen overeengekomen, dat al de overvloedige producten tesamen gebracht zouden worden.

Deze samengebrachte goederen zouden dan verkocht worden, opdat met de opbrengst weder inkopen gedaan konden worden van dingen, die Duitsland moet importeren.

De Westerse mogendheden wachten af op een actie der Russen teneinde hun aandeel te geven. Het voedsel van Duitsland wordt in het Russische gedeelte van het land geproduceerd. Doch er zijn reeds maanden voorbij en er zijn geen voedselproducten te voorschijn gekomen. De Russen hebben in het geheel niet vermeld wat hun sectie opbrengt. Geen enkele Westerse autoriteit kreeg vergunning om een onderzoek in te stellen in de Russische sector. Terwijl dit gaande is, wordt den Britsen en Noordamerikaansen belastingbetalers gevraagd om millioenen op te brengen teneinde de Duitsers in hun eigen sectoren te voeden. Ten alle tijde kunnen de Britten en Noordamerikanen beweren, dat de Russen zich niet houden aan de beloften van Potsdam.

Daarentegen hebben zij zich getrouwvol gekweten van hun plicht en hebben zij naar best vermogen hun sectoren beheerd en gedaan al wat zij konden.

Ten slotte gebeurde het tegen het eind van 1947, dat de Britten en de Noordamerikanen hun sectoren samensmolten in alle handelstransacties, teneinde te pogen de kosten zo laag mogelijk te houden. Zij lieten de deuren open voor Rusland, doch geen Rus kwam kloppen.

Verleden week hebben de Noordamerikanen, Engelsen en Fransen te Londen vergaderd over de toekomst van West Duitsland. Spoedig zullen de Noordamerikaanse goederen West Europa binnenstromen. Ook West Duitsland zal hierin worden opgenomen daar het staal levert voor de wederopbouw van Europa in het algemeen.

Dat was de reden waarom Sokolovsky op de raadsvergadering boos werd en wegliep. Gisteren hebben de Russen, die gedurende deze maand het voorzitterschap bekleden over de vergaderingen van de raad, alle comité-vergaderingen opgezegd.

Wil dit misschien betekenen, dat zij beu zijn van de gezamenlijke heerschappij der geallieerden over Duitsland? Zullen de Russen ook de volgende maand de vergaderingen boycotten, wanneer Noord Amerika het voorzitterschap over alle comité's zal bezitten?

De raad van Berlijn is slechts een brug, waarover de mensen van goede wille kunnen reizen teneinde een verenigd Duitsland te scheppen en het land op te halen van af de grond en het te plaatsen naast de andere naties. Rusland staat op het punt een overwinning te behalen indien zij erin mocht slagen het geallieerde toezicht over Duitsland te doen verdwijnen. Hun troepen hebben Oost Duitsland reeds bezet.

Indien de Geallieerde Raad mocht ophouden te bestaan dan kunnen de Russen Oost Duitsland bijna voegen bij het grote buitenlandse gebied dat zij nu reeds onder toezicht hebben. Met hun troepen zullen de Russen waar maken wat reeds in hun papieren geschreven staat, n. dat de Westerse mogendheden Berlijn zullen verlaten en dat Oost Duitsland dan in Russische handen zal worden achtergelaten. Er zijn te Washington nog geen aanwijzingen wat Noord Amerika doen zal, indien de Russen zich plotseling zouden inzetten tegen het handjevol Noordamerikaanse soldaten in Berlijn. Doch dit staat vast, nl. dat de Noordamerikanen niet zullen aanvaarden dat zij ergens weggetrapt worden.

Bovenwinden

HET FEEST DER VRIENDSCHAP.

Ter gelegenheid van de feesten naar aanleiding van de Vrede van Munster, waarbij er een Frans en een Nederlands Sint Maarten ontstond, werd er een sierlijk monument onthuld. De burgemeester van het Franse gedeelte, de heer Fleming hield een rede, waarin hij wees op het feit, dat Sint Maarten 300 jaren lang onberoerd bleef in de maalstroom van het wereldgebeuren, waarin dagen van oorlog en zorg zich afwisselden met dagen van voorspoed en blijdschap. Sint Maarten bleef daar buiten, omdat driehonderd jaren geleden een verbond werd gesloten tussen het Franse en Nederlandse gedeelte, waaraan door onderlinge vriendschap nimmer getornd werd. Met de wens, dat dit tot in lengte van jaren zo zou mogen blijven, besloot burgemeester Fleming zijn rede.

Hierna sprak gezaghebber Paap, die een historisch overzicht gaf. Na de eerste moeilijkheden sloten de commandanten een verdrag, waarbij beide partijen dezelfde rechten kregen o.a. ten aanzien van de jacht, de visserij, de zoutwinning enz. Dit contract werd werkelijk eerlijk door beide partijen nageleefd. Met een „Lang leve Sint Maarten", besloot gezaghebber Paap zijn rede.

Hierna werden het Wilhelmus en de Marseillaise gespeeld. Ten huize van burgemeester Fleming dronk men de erewijn. Later verzamelde het gezelschap zich ten huize van gezaghebber Paap, waar een feestelijke stemming heerste.

Bonaire

NACHTSTROOM.

Dank zij subsidie van het Gouvernement wordt voortaan de gehele nacht stroom geleverd. Hiermede is eindelijk een einde gemaakt aan de wantoestand van het ontbreken van licht na 12 uur s nachts. Men hoopt nu nog, dat het Gouvernement zal zorgen, dat de bovengrondse leiding verbeterd wordt. Want de verafgelegen stroomverbruikers krijgen een veel te lage stroom, zodat de lampen zeer weinig licht geven. Bovendien kost de electriciteit nog altijd veel meer dan op Curaçao, nl. ƒ 3,25 per 40 Watt per maand. Hoewel de brandstof voor de motoren natuurlijk duurder is dan op Curaçao, is toch het prijsverschil te hoog.

Sport

SCHAKEN.

Onder leiding van de heer K. W. Coppoolse vond Maandagavond in het Zeemanshuis de ontmoeting „Capablanca" — „Curaçao" I plaats. Degenen, die verwacht hadden, dat „Curaçao" I het gemakkelijk zou hebben, kwamen bedrogen uit. Er werd fel gestreden en „Curaçao" I moest zich maar met een 6—4 overwinning tevreden stellen.

De volgende wedstrijd van dit tournooi, nl. tussen „Dr. Max Euwe" I en „Curaçao" II, wordt Woensdag 24 Maart (heden) in het R.K. Zeemanshuis gespeeld. Wedstrijdleider: Hr. H. Kleyngeld.

De gedetailleerde uitslag luidt:

Curaçao I		Capablanca	
1. Zonenschain	—	Pang Atjok	½—½
2. Martinez	—	Moron	0 —1
3. Hudson	—	Barkmeyer	½—½
4. Van Herksen	—	Araujo	1 —0
5. v.d. Mark	—	Bikker	0 —1
6. Gandelman	—	Fernan	1 —0
7. Wiznitzer	—	Lopes	0 —1
8. Rigaud	—	Thomas	1 —0
9. Kleyngeld	—	La Paz	1 —0
10. Meit	—	Lasten	1 —0
			6 —4

Curaçao

ONDERSCHEIDING.

Bij Koninklijk Besluit van de 20e Maart 1948 behaagde het Hare Majesteit de Heer W. R. Plantz te benoemen tot Officier in de Orde van Oranje Nassau.

DE „VAN KINSBERGEN" KOMT.

De Commandant van de Marine, Curaçao, schrijft ons:

„Begin April zal Hr. Ms. „Van Kinsbergen" wederom op Curaçao aankomen. Het schip brengt een aantal schepelingen mede, die op de Marinebasis geplaatst zullen worden.

Wanneer Hr. Ms. „Van Kinsbergen" wederom naar Nederland zal vertrekken, zal een ploeg afgeloste schepelingen van de Marinebasis Parera mede terug gaan."

BEHOUDEN THUIS.

Gisteravond keerden na een voorspoedige reis uit Nederland terug de heren L. H. Daal en Ad. Versney, respectievelijk hoofdredacteuren van „La Prensa" en „Dagblad Amigoe di Curaçao". Afgehaald door vele vrienden kenmerkte het wederzien zich door een hartelijke sfeer.

Aan boord van het vliegtuig bevond zich ook de heer L. Lichtveld, die op weg is naar de conferentie van Bogotá.

UITGESTELD.

Men verzoekt ons aan de Engelssprekende parochianen van Pietermaai mede te delen, dat de lijdensmeditatie in de Engelse taal niet meer heden, doch as. Vrijdag des avonds om zeven uur zal plaats vinden.

WIJZIGING KLM-DIENST NAAR EUROPA.

Met ingang van Zondag 18 April as. zal het vertrek der KLM-vliegtuigen van Curaçao naar Amsterdam plaats vinden des Donderdags en des Zondags om 01.30 v.m. plaatselijke tijd.

De aankomst valt dan op Vrijdag en Maandag 13.10 plaatselijke tijd.

Het vertrek der vliegtuigen uit Amsterdam vindt van 19 April af plaats des Maandags en Donderdags 19.30 locale tijd, terwijl de toestellen des Dinsdags en Vrijdags om 22.30 te Curaçao zullen aankomen.

Op Goede Vrijdag, Pasen, Hemelvaartsdag en Pinksteren zullen de vluchten normaal doorgaan.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „The guilt of Janet Ames" 7 en 9 uur.

CINELANDIA: „Sout of the Rio Grande" 8 uur.

ROXY: „Cry Wolf" 7 uur; „Mary Burns fugutive" 9 uur.

WIT GELE KRUIS: De dienst van de wijkverpleging wordt tot en met 28 Maart as. waargenomen door Zuster Poels, Leonard B Smithplein 36, telefoon 2372.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 28 Maart as worden waargenomen door Botica Wilhelmina (Punda), Hendrikplein 7, telefoon 2380 en Botica Del Pueblo (Otrabanda), Bredestraat 82, tel. 2218.

SYNAGOGEDIENSTEN.

Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat.

Woensdag 24 Maart te 19 uur: Avonddienst van het Poeriemfeest. Voorlezing van de „Megila" (Rol Esther).

Donderdag 25 Maart te 8.30 uur: Ochtenddienst van het Poeriemfeest.

Vrijdag te 18.30 uur: Avondgebed en Sabbatwijding (26 Maart).

Zaterdag 27 Maart te 8.30 uur: Ochtenddienst. Schriftlezing: Leviticus 6 t/m 8; te 16.30 uur: Jeugdbijeenkomst; te 18.30: Avondgebed.

Monseigneur Verriet herdacht

door

DR. JOH. HARTOG.

Maandagavond, 15 Maart '48 sprak Dr. Johan Hartog over zijn herinneringen aan de pas gestorven Apostolisch Vicaris van Curaçao, Mgr. P. I. Verriet. Hij sprak als volgt:

Nadat de Wereldomroep Donderdagavond Mgr. Verriet reeds heeft herdacht, wil ik nog gaarne enkele persoonlijke herinneringen memoreren.

Zeventien jaar heeft de thans ontslapen bisschop van Curaçao Monseigneur Petrus Innocentius Verriet O.P. gewoond in de statige woning aan het Brionplein. Toen kwam het einde aan het leven dat sedert 1939 was toegewijd aan de eilanden van Curaçao, het leven dat onvermoeid verder ging en tot de laatste dag in dienst stond van de bevolking der Nederlandse Antillen.

De goede Limburger die Monseigneur Verriet was, aardde wonderwel in de gemoedelijke sfeer van Curaçao. Meer dan de altijd wat stugge Noorderling, wist de zoon van Venray zich aan te passen aan de mentaliteit der Curaçaose bevolking en hij deed dit zo intensief, dat Monseigneur Verriet gezien was bij zijn eigen katholieke volk, maar ook bij protestanten en Joden. Wie heeft de kerkvorst niet eerbiedig zien medeschrijden in de begrafenisstoet van een Joods burger? Wie zag de Apostolisch Vicarius, die als zodanig hoofd van het r.k. onderwijs was, niet minzaam spreken met de gereformeerde inspecteur van het onderwijs? Wie was er niet in die gezellige opperzaal van het Vicariaatshuis op de nieuwjaarsmorgen, wanneer de hoofden van gouvernementsdiensten en chefs van zaken, wanneer onderwijzers en kooplui, wanneer radio-mensen en journalisten, wanneer werkelijk iedereen de gebruikelijke nieuwjaarsvisite bracht? Want een goede zede is het dat — een werkelijk unieke gebeurtenis — telken jare op het middernachtelijk uur van oudejaarsavond de bisschop geassisteerd door de voltallige geestelijkheid de Zegen geeft aan het eiland van het balkon van zijn paleis af, maar een goede zede is het ook dat de morgen daarop iedereen de gang naar het Brionplein maakt om de bisschop nieuwjaar te wensen. Een gemoedelijke figuur was het. Geen bisschop die in een ontoegankelijk paleis woont en die men alleen op audiënties mag benaderen. Hij was het type van de missiebisschop, een vader voor al zijn gelovigen. De voordeur van het Vicariaatshuis was nooit op slot, men liep naar binnen, de trap op, rechtsaf naar de kleine werkkamer van de bisschop. Als Mgr. Verriet niemand bij zich had, kon men altijd bij hem aankloppen. Dan zat hij daar, rustig en met een goede sigaar, waarvan hij er u ook een aanbood. En hij offreerde u een glas chocolademelk of whisky en dan sprak hij. Maar deze fijnzinnige figuur wist ook te luisteren.

Hij verstond de kunst de mensen op hun gemak te stellen en spreekwoordelijk werd het dat conflicten nooit langer duurden dan het bezoek aan zijn kamer. Dan stierf alles weg, dan bleef alleen de bewondering over deze eenvoudige, vrome ziel.

Mgr. Verriet was bisschop van Curaçao in een moeilijke tijd. Toen hij als pater voor het eerst voet aan wal zette, was het een groep arme eilanden. Hij zag de Antillen groeien tot de rijkste plekken ter aarde. Wat povere plantagebouw was het enige en schrale middel van bestaan voor de grote massa der bevolking in 1901. Thans ligt de hele landbouw vervallen en is het de groot-industrie die alles beheerst. Toen de olie-industrie zich op Aruba en Curaçao had gevestigd, ontstonden er allerlei sociale problemen en de missie stelde pater Verriet aan om hierin leiding te geven. Hij deed dit, richtte de R.K. Volksbond op met een eigen weekblad La Union. De missie entameerde allerlei taken, volkswoningbouw, begrafenisfondsen enz. Bij principiële geschillen trad zij leidend op in en tijd, dat er nog geen andere instanties waren die zich bekommerden om het lot van de massa. Zo werd Mgr. Verriet een der meest met het eigen Curaçaose volk verbonden geestelijken. Als wij enkele jaren geleden met Mgr. Verriet en Pater Brada op het balkon van het Vicariaatshuis zaten, en daar uitzagen over de stille wateren van de Caraïbische Zee, en de heldere maan daarboven; dan vertelde Mgr. Verriet daar gaarne van. Dan verhaalde hij smakelijk uit zijn tijd, toen hij nog pastoor op Westpunt was en zich per ezel door de parochie begaf. Hoe hij zelf een douche bad moest bouwen door een emmer aan een touw op te hangen en in de bodem een gaat te prikken zodat het een soort douche werd. Dan vertelde hij in de tijd van auto en bus, hoe de marktvrouwen vroeger uit Barber naar de stad kwamen tippelen en ergens, waar nu de Rode weg is, in een soort massa-hotel mochten uitrusten. Of we zaten te praten over de problemen thuis, want Mgr. Verriet was diep begaan met het wrede lot dat ons land had getroffen. Mgr. maakte plannen wat hij zou doen als de oorlog voorbij was om te helpen aan Nederland, dat eens geholpen had aan de vestiging van de missie op Curaçao. Toen wij op Curaçao werkten, zagen we de kerkvorst vaak lopen. In zijn witte bisschopstoog met groene kwastjes aan de kastoren hoed. Alleen wandelde hij door de straten, maakte hier en daar een praatje met iedereen. Mgr. Verriet was iemand die leiding wist te geven, maar iemand die de kracht der leiding niet behoefde te zoeken in onnodig isolement. Niet dat Mgr. Verriet geen tegenstanders had. Wie hoog gezeten is heeft die altijd. Men verweet hem, dat hij te veel vertrouwen in mensen had, dat hij te goedgeefs was en dat men zijn goedheid misbruikte. Hij liet het zo. Niets deerde hem meer dan het gebrek van zijn naasten en liever liet hij zich door anderen bedriegen dan tekort te doen in de naastenliefde jegens iedereen, iedereen zonder onderscheid Dat dit wel eens geld kostte en dat meer op de boekhouding lettende mensen hierover wel eens verstoord geraakten, spreekt vanzelf, maar het deed de thans overleden kerkvorst stijgen in de achting van allen, die niet lemans waarde afmeten naar zijn boekhoudkundige kennis, doch naar de door levensrijpheid verworpen wijsheid. En dat was hij. Hij, die in 1931 tot de volheid van het priesterschap werd geroepen, verpersoonlijkte voor zover een sterfelijk mens dit kan, de wijsheid.

De rust der klassieken, de onverstoordheid van de Christelijke beschaving. Maar als modern mens paarde hij die aan het door de pausen aanbevolen apostolaat. Reeds voor 1931, dus nog als pater arbeidde hij voor sociale verbeteringen. Hij streed mede, voor de positie der arbeiders en als zij in 1922 in conflict geraken is het pater Verriet (tezamen met zijn enkele jaren geleden overleden vriend pater de Bruyn) die voor de arbeiders op de bres gaat staan. Pater Verriet wordt benoemd tot redacteur van La Union en de Amigoe di Curaçao en zijn sociale artikelen daarin trekken de aandacht.

Als er een vacature komt door het overlijden van de Apostolisch Vicarius valt het oog op hem en hij wordt benoemd tot bisschop van Eleutherna, Apostolisch Vicarius van Curaçao. Op Driekoningendag wordt hij in zijn geboorteplaats Venray gewijd. Hij heeft het nog moeten beleven, dat Venray verwoest werd en ontroerend was de intocht die de Curaçaose kerkvorst hield in 1946 temidden van de ruïnes van Venray. Ontroerend ook — en nu de milde schenker het loon van zijn arbeid is gaan halen mogen wij hieraan meerdere aandacht schenken — hoe Mgr. Verriet meedeed aan het zenden van geschenkpakjes aan Nederland, dat hij mede in de overvloeden van Curaçao schonk aan de armoede van Nederland. Toevallig zijn wij bekend met de listen aan kleding, voedsel en andere noodzakelijkheden, die op rekening van Mgr. Verriet naar adressen in Nederland werden gestuurd. Ook spreekt men hier nog over de plaat met groeten die Mgr. Verriet eind 1945 naar Nederland stuurde en die toen over de zender „Herrijzend Nederland" werd uitgezonden. Op de meest simpele wijze groette Mgr. Verriet toen vrijwel alle bewoners van Venray. Grotere algemene bekendheid geniet het Steunfonds Katholiek Nederland, dat Mgr. Verriet oprichtte om op de Curaçaose eilanden gelden te verzamelen, om hiermee kerken en Katholieke instellingen na de oorlog in Nederland te herbouwen.

Dit was de grootheid van Mgr. Verriet naar de Bijbelse maatstaf, dat hij zo wonderwel beantwoordde aan de eenvoud des geestes, die St. Paulus in zijn zendbrief beschrijft. Maar dit was ook de grootheid van Mgr. Verriet naar menselijke maatstaf, dat hij die tijdens de oorlog geroepen was op een zeldzame post van het vrije Nederland bisschop te zijn. Daarvan getuigden zijn herderlijke brieven en preken, die Mgr. Verriet bij alle nationale gelegenheden ging uitvaardigen en daarvan getuigde zijn deelneming aan alle plechtigheden kerkelijk en burgerlijk, die als uiting van vaderlandsliefde werden gehouden.

Hier is op het kleine eiland Curaçao een bisschop heengegaan, een Nederlander, ver van huis, ver van zijn zuster, die in Maastricht moeder-overste is. Maar dicht bij zijn volk, dicht ook bij zijn God en Zaligmaker.

Nederlandse Kunstenaars trekken naar de West
Bindende banden

door

Ad. Versney.

In de laatste tijd, vooral nu de Ronde Tafel Conferentie in Den Haag hoogtij viert, hoort en leest men veel over „banden, die binden", „banden, die nauwer aangehaald moeten worden" „Overzeese gebiedsdelen aan het Moederland binden". Er zijn vele van die bindingen: staatkundige, politieke, economische, banden van de taal, van onze historie, die zeer sterk en waardevol zijn. Daar is ook de culturele band.

Bij het spreken van wat ons Koninkrijk samenhoudt, wordt wel eens al te veel, de nadruk gelegd op hetgeen in de eerste plaats is opgesomd, de grote waarde van het cultureel contact met onze rijksgenoten van Overzee wordt wel eens over het hoofd gezien. Ten onrechte. Een der oorzaken, waardoor wij Nederlanders, ons met elkaar verbonden weten is wel het samen beleven van dezelfde cultuur-uitingen, het leven op dezelfde cultuurbodem en het erkennen van vrijwel dezelfde maatstaven van wat waarachtig schoon is. Men versta dit niet, als zouden wij als eenheid van volken slaafs één enkele waardemeter voor geestes uitingen aanvaard hebben: het verzet van Nederlandse kunstenaars tegen de Nazificatie is er een onuitwisbaar getuigenis van.

Tot de taken, die de Nederlanders hebben, behoort ook het in ruime mate mededelen van de geestelijke goederen, die hier door omstandigheden rijker voorradig zijn dan in de Overzeese gebiedsdelen. Omgekeerd zullen wij ons aan wat daar is gegroeid of gerijpt, kunnen verkwikken. Als voorbeeld mogen wij verwijzen naar het regelmatig optreden in Nederland van kunstenaars, die ons Javaanse en Balinese danskunst brengen. De wenselijkheid, neen, de morele plicht erkennen van dit cultureel contact, sluit helaas nog niet in, dat deze in daden wordt omgezet. De tijden zijn moeilijk en het Nederlands volk moet zich grote inspanningen op velerlei gebied getroosten om uit de diepten, waarin het gestort werd, weer omhoog te komen. Verenigingen, die zich een cultureel doel gesteld hebben, hebben heel vaak te kampen met een gebrek aan geldelijke middelen en van de overheid kan in de huidige omstandigheden niet veel meer verlangd worden, dan dat zij zo goed mogelijk met het culturele kaarsvlammetje voor uitdoven behoedt.

Daarom is het zo uitermate verheugend, dat grote industriële ondernemingen, die overzee werkzaam zijn en daar vaak centra geschapen hebben, waar veel Nederlanders samenwerken, er toe overgaan, Nederlandse kunstenaars uit te zenden om hun personeel geestelijke ontspanning van goed gehalte te bieden. Vanzelfsprekend blijft dit optreden van Nederlandse kunstenaars niet beperkt tot een enge kring (al omdat dat dan ook soms een paar duizend man eigen personeel), maar ook anderen kunnen als regel van het gebodene mede genieten. Een van die ondernemers is de Koninklijke Shell, die voor haar personeel op de eilanden Curaçao en Aruba het culturele contact met Nederland onderhoudt door de uitzending op gezette tijden van kunstenaars op verschillend gebied.

Reeds werd Curaçao na de oorlog bezocht door verschillende schilders, musici, cineasten en voordrachtskunstenaars. Nog zeer onlangs waren de letterkundigen Piet Bakker en de tekenaar Jo Spier, van wier belevenissen men in Elsevier's weekblad heeft kunnen lezen. De heer Bakker hield op de verschillende eilanden en in Suriname vele lezingen. Woordkunstenaars hebben, doordat zij in hun eigen, in dit geval de Nederlandse, taal spreken, slechts contact met het Nederlandse gedeelte van de bevolking Op Curaçao werken in het bedrijf van de Koninklijke Shell vele nationaliteiten, terwijl ook niet iedere inwoner van het eiland de Nederlandse taal eigen is. Muziek is echter internationaal gehaald moeten worden", Overnaliteit, politieke of religieuze beschouwing uit en kent geen grenzen.

Onze Nederlandse toonkunstenaars vinden dan ook in Curaçao een dankbaar publiek. Dit legt evenwel de maatschappij, onder wier auspiciën de concerten plaats vinden, de morele verplichting op, slechts die kunstenaars uit te zenden, wier artistieke kwaliteiten op hoog peil staan. Zo zijn korteings de violist Theo Oloff met Luctor Ponse als accompagnateur op Curaçao opgetreden. Na hen volgt het trio Ketting, Feltkamp-Stotijn in het begin van April, aldus verneemt Uw persvertegenwoordiger uit Den Haag. Verder zijn voor 1948 nog engagementen afgesloten met de zangeres Bodi Rapp (en Felix de Nobel als begeleider) in Juli, met de voordrachtskunstenares Nel Oosthout in September, waarna de pianist Gerard Hengeveld in het begin van November zal volgen.

Dit optreden van Nederlandse kunstenaars opent nog verder perspectieven, daar zij aan hun bezoek aan Curaçao en Aruba wellicht nog een verblijf in Venezuela kunnen vastknopen, waar men ook belangstelling voor deze kunstenaars heeft. Zo wordt het Nederlandse culturele leven in de West door het initiatief uit Nederland ten zeerste gediend.

Wij wensen hen, die als culturele ambassadeurs optreden, van harte succes en wij zijn er van overtuigd, dat zij op deze wijze de naam van Nederland zullen hoog houden.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN.
C.P.I.M.

Woensdag.

Telegram Afdeling: tel. 307. na 23 uur M. v.d. Water, tel. 553.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Mauritslaan 15, tel. 330.

Materialen Afdeling: L. J. v.d. Maas, Irenelaan 17, tel. 716-760.

C.S.M.

Rederij: A. de Troye, tel. 724.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur A. Bloemink, tel. 248.

Dok Afdeling: A. van Hasselt, tel. 468.

R.K. KERK
GROOT KWARTIER.

Kerkdiensten Goede Week en Pasen: Witte Donderdag: 6.30 uur Gezongen H. Mis met Processie; 19.30 — 20 uur: Biduur in de Nederlandse taal met assistentie van het Nederlandse zangkoor Laus Deo Mariaeque. Voor de kinderen is er een speciaal biduur in de Nederlandse taal 's middags van 4 tot 5 uur.

Goede Vrijdag: 7.30 uur v.m.: Ceremonies en Processie. 's Middags om 4 uur Kruisweg in de Nederlandse taal.

Paas Zaterdag: 6 uur v.m. Ceremonies; 6.30 uur v.m. Gezongen Paasmis. Gedurende de hele dag gelegenheid tot biechten.

Paaszondag: 5 uur v.m. Vroegmis; 7 uur v.m. Kindermis; 8.30 uur v.m. Plechtige Hoogmis gezongen door het Nederlandse zangkoor.

Paasmaandag: 6.30 uur v.m. H. Mis; 8.30 uur v.m. Gezongen H. Mis. (Paasmaandag is geen verplichte kerkelijke feestdag.)

Wereldnieuws

MEVROUW ROOSEVELT NAAR NEDERLAND.

Op 15 April as. vertrekt Mevrouw Roosevelt naar Nederland, alwaar zij het eredoctoraat in de rechten van de Utrechtse Universiteit in ontvangst zal nemen. Mevrouw Roosevelt zal op het Paleis van Soestdijk logeren, alwaar zij twee à drie dagen zal doorbrengen. Eerst zal zij een bezoek brengen aan Londen, alwaar zij een monument van haar overleden man wijlen president Franklin Delano Roosevelt zal onthullen.

POLITIEK IN EUROPA.

De beslissing om de Noordamerikaanse zone in Duitsland voor onbepaalde tijd onder toezicht te houden van het Noordamerikaanse leger, gaf Rusland een nieuw bewijs, dat het de Verenigde Staten ernst is met het zich schrap zetten tegen het communisme. Men ziet deze maatregel in het algemeen als een stap om een der meest belangrijke delen van de lijn, die de Verenigde Staten tegen de Sovjet-uitbreiding in Europa opgezet heeft, te versterken. Het Witte Huis maakte gisteren laat bekend, dat de plannen om een burgerlijke gouverneur aan te stellen als hoofd van de Noordamerikaanse zone in Duitsland verlaten zijn geworden. Generaal Lucius Clay blijft militair gouverneur en opperbevelhebber van de Noordamerikaanse strijdkrachten in Europa. De strijdkrachten zijn betrekkelijk klein. In totaal slechts 100.000 man, maar hun psychologische waarde is groot als een symbool voor de niet-communistische landen van de aanwezigheid van het Noordamerikaanse leger in Europa. De zwakste punten van de Noordamerikaanse lijn in Europa zijn de Noordelijke en Zuidelijke uiteinden nl. de Scandinavische landen en Italië. Tot nu toe hield zich de Noordamerikaanse politiek mede bezig om deze twee uiteinden middels politieke maatregelen te versterken.

Deze politiek heeft tot doel de wil der Scandinavische landen, in het bijzonder van Noorwegen te versterken om weerstand te blijven bieden aan de Russische eisen. In Italië zoekt deze politiek de niet-communistische groepen te versterken om zodoende de verkiezingen in April te kunnen winnen.

EMILIA, DE ZEGENPLAATS DER COMMUNISTEN.

Liefkozing en terreur kenmerken de tactieken der linkse voorverkiezingen in Italië. In het rijke en schone Emilia, alwaar er overvloed bestaat van voedsel tegen goedkope prijzen en waar er weinig levensbehoeften zijn, daar hebben de communisten de controle stevig in handen. Het schijnt ook, dat zij voornemens zijn daar te blijven.

De Noordamerikanen, die geloven, dat het geven van voedsel en het Marshall plan een panacee vormen, vergissen zich degelijk. Zij getroosten zich met het goedkoop gezegde, dat het communisme afkomstig is van een lege maag. Emilia ligt tussen de Noordelijke voetheuvels van de Apenijnen en de Po-vallei. Deze landstreek strekt zich uit over een afhellende vlakte, waarop boomgaarden staan alsmede vele wijngaarden en groentetuinen. Ook lopen er vele kudden rond. De agrarische problemen zoals die zich in Zuid Italië voordoen vallen hier niet voor. De landeigenaars beschikken niet over grote stukken grond. De boeren van vóór de oorlog hebben zich verenigd in een soort coöperatieve, teneinde de prijs hunner producten op de markten op peil te houden. Toch is deze mooie streek linksgezind.

Het voorspoedig volk rondom Forli alwaar Benito Mussolini geboren is, bleven felle socialisten of anarchisten tijdens de heerschappij van de Duce. Mussolini plachtte zijn weekends thuis door te brengen en telkens als hij daar aankwam vertelde men hem: „Kijk eens Benito, je bent glad verkeerd. Het is het stotende individualisme van Emilia, dat zovele boerenstrijders heeft aangezet tegen de nazie-bezetting. Het is ook in Emilia waar twee jaar geleden een oproep van een week heeft plaats gevonden. Zij zijn alleen communistisch gezind en het is niet voor niets, dat de pers van Rome dit oproer „de rode terreur" heeft genoemd."

Eenieder zegt immers, dat de communistische revolutie in Emilia zal aanvangen. Het schijnt echter, dat de communisten er overtuigd van zijn, dat zij de komende verkiezingen in April zullen winnen en dat zij dan een parlement zullen vormen. In 1946 was het een indrukwekkende overwinning in de grote stad van Bologna toen de communisten 180.000 stemmen behaalden op de 133.000 van de socialisten. In het totaal waren er toen 446.000 stemmen uitgebracht. Teneinde hun overwinning te verzekeren maken de communisten gebruik van de bekende tactieken. Zij sturen nl. leden van de partij naar de jonge moeders, zij bezoeken de zieken, geven drie a vier honderd liren uit als tegemoetkoming aan de minder bedeelden, zij helpen diegenen, die in moeilijkheden verkeren of kort gezegd, zij doen al het goede teneinde in de gunst te komen van degenen, die zij hielpen. Het meest arglistige wapen is wel de terreur. De communisten delen aan de kiezers mede, dat de verkiezingen niet geheim zullen zijn. De communisten zullen precies weten wie tegen hun gestemd hebben, en de dag van wraakneming zal dan komen, zeggen zij.

Natuurlijk bestaan er nog de gebruikelijke campagne-slagzinnen. Bologna, het zenuwstelsel van Emilia, ligt juist ten Noorden van de barbaarse lijn der Nazies en behoort niet tot de groep, waarbij Milaan en Venetië betrokken zijn.

HET EERSTE INCIDENT.

Gisteren werd een Italiaanse politieman door de grensbewakers van Joegoslavië gewond. Hij zeide, dat men op hem geschoten had, na een debat over de grenslijnen in het vrije gebied. De wachter Sauro Abbrescia 23 jaar oud, is het eerste slachtoffer, met het voorstel der offer, dat gevallen is in ver Westelijke mogendheden om Triest weder terug te geven aan Italië.

Hij en korporaal Lucio Auri patrouilleerden gisteren binnen de Noordamerikaanse grenslijnen, toen hij plotseling twee Joegoslavische burgerpolitiemannen op hun landscheiding zag. Men ging over tot een debat over de liging der grenslijnen. Een plaatselijke trein uit de Joegoslavische zone kwam juist voorbij en Abbrescia zeide tegen de conducteur een sein gegeven te hebben om hulp. De trein ging naar de dichtsbijzijnde station en kwam terug met versterking. Toen de trein voorbij was hield het debat op, zeide Abbrescia, doch plotseling opende een der Joegoslavische soldaten het vuren en Abbrescia werd gewond aan de rechterhand en zijn knie. Hij en zijn collega beantwoordden het vuren met pistoolschoten, terwijl de Joegoslaven op de vlucht gingen.

VOOR VOLKOMEN PERSVRIJHEID.

Brazilië zal op de conferentie van Bogota voorstellen om te geraken tot een volkomen persvrijheid en dat er vrije toegang verleend wordt aan de pers teneinde volkomen op de hoogte te zijn. Deze principeen worden vervat in een resolutie teneinde een Interamerikaans gerechtshof in het leven te roepen. Dit orgaan zal dan voor de dag moeten komen voor de menselijke rechten.

Joao Neves Fontoura, vroegere Minister van Buitenlandse Zaken en hoofd van de Braziliaanse delegatie, heeft in een officiele schriftelijke persmededeling verklaard, dat hij dit voorstel ter tafel zal brengen. Als uitleg op de resolutie zeide hij, dat dit inhoudt, dat er geen censuur meer ingevoerd kan worden. Het voorstel houdt ook in, dat er vrije toegang wordt verleend aan persmensen zowel in het binnenland als in het buitenland, wanneer zij uitgaan voor het inwinnen van inlichtingen. Het ligt voor de hand, dat het dwaas zou zijn vrijheid van pers te geven, wanneer de toegang tot de bronnen gesloten worden.

EEN HEBREEUWSE STAAT?

Uit Tel Aviv wordt bericht, dat de Joodse nationale Raad en het Joods agentschap in een gezamenlijke vergadering zijn bijeengekomen. De meeste politieke waarnemers zijn de mening toegedaan, dat men verwachten kan dat er een Hebreeuwse staat in het leven geroepen zal worden.

TEGEN BOYCOTT.

Noordamerika en Engeland zijn begonnen met een tegen boycott in verband met de Russische weigering om deel te nemen aan de vergaderingen van de geallieerde controleraad. Rusland heeft het dodepunt gebroken door vergaderingen te beleggen voor de vier sub-comite's. Doch Noordamerika en Engeland hebben nu gezamenlijk geweigerd deel te nemen aan deze vergaderingen, alvorens Rusland genegen is met de geallieerde controleraad te vergaderen.

Missie Nieuws

SOEUR CLOTHILDA †

In de nacht van 24 Maart overleed in het Sint Elisabeth Gasthuis Soeur Marie Clothilde. Mej. Lucia van der Sanden rust thans zacht in den Heere. Zo heette zij in de wereld. Soeur Clothilde werd op 7 April 1861 te Cromvoirt geboren en vertoefde reeds 57 jaren op Curaçao. Hier werkte zij ruim dertig jaren in het krankzinnigengesticht. Soeur Clothilde is overleden, nadat zij ongeveer 60 jaren de Heere in het klooster gediend heeft. Zij ruste zacht.

Ontvangen

Bij J. M. Meulenhoff, uitgever te Amsterdam verscheen 'De Magere Brug' van Frank Lulofs. Het is een bundeltje gedichten, ondergebracht in 'De Ceder' serie.

In een veertigtal schone verzen wordt de natuur, de liefde en het leven in velerlei stemming bezongen.

Een kleine wereld is mijn
daags gebied,
waarin ik een geluk wil
achterhalen,
en dat men soms in
schrift en tekens ziet,
maar in het leven moei-
lijk te vertalen.

Er zijn veel te weinig mensen, die een dichtbundeltje kopen en die er genot en troost in vinden. En toch, welk een schat van vreugde kan men puren uit het werk der dichters. Hoe weten zij ons hart te bespelen en maken zij vreugdeloze dagen tot een dragelijk geval. Hoe ook weten zij onze soms onbewuste gevoelens te vatten in een pracht van woordenrijkheid en in diepte van zeggingsmacht. Naast een boekhoudboek hoort een dichtbundel, want anders is dat vak alleen maar een broodbaantje. Wat zouden de mensen anders zijn als zij meer gedichten lazen en zich laafden aan de bron, die voortkomt uit der dichters hart. Lulof's boekje is een begerenswaardig bezit. Het hoort op de lessenaar thuis en naast de ruststoel, opdat wij er telkens naar kunnen grijpen.

'Geluk is meestal teer,
soms wil het breken,
maar het is helder als het
oud kristal,
en wie het vond — hij
draagt voortaan het teken:
zijn stem klinkt zachter
als hij spreken zal.

Nieuws van Overal

KRANT IN EEN KRANT

Een merkwaardige nieuwe fase in het beïnvloeden van de publiek opinie ontstaat langzamerhand in Amerika.

Grote firma's concurrerende dagbladen, politiek en arbeiderspartijen gebruiken de advertentie - kolommen van de invloedrijkste dagbladen en tijdschriften om hun ideeën uiteen te zetten.

Zo kan men in de New York Herald Tribune een advertentie vinden van een concurrentieblad, met een verbeten critiek op de Tribune. Zo kan men op een der advertentiepagina's van de Times een „artikel" lezen van een vakvereniging en enkele dagen later het antwoord van de werkgevers. Al deze artikelen zijn bestemd voor het publiek, dat duizelig wordt van de stroom van pers- en radiohoofdartikelen, die over zijn hoofd en oren worden uitgestort. De kranten lachen in hun vuistje om deze „kranten in een krant."

Dergelijke steekspelen betekenen voor verscheidene hunner een belangrijke bron van inkomsten.